

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. гр.Н., 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Н., V-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М.М.Б.Г.

при участието на секретаря К.Ил.Л.
като разгледа докладваното от М.М.Б.Г. Административно наказателно дело № 20232150200216 по описа за 2023 година

Производството по делото е по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Образувано е по повод жалбата на „.....“ ЕООД с ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр.А., ул. „Ч.“ № 2, представлявано от И. Н. Т., **против** Наказателно постановление № 02-2300048 от 31.03.2023г. на Директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. Бургас, с което на основание чл. 416, ал. 5 от КТ вр. чл.414, ал.3 от КТ, на дружеството - жалбоподател е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2000 лева /две хиляди лева/, за административно нарушение по чл.63, ал.2 от КТ. Моли се съдът да отмени атакуваното наказателно постановление, като незаконосъобразно. При условията на евентуалност се моли съда да измени обжалваното наказателно постановление в санкционната му част, като намали наложената на жалбоподателя имуществена санкция до предвидения в закона минимален размер.

В съдебно заседание за дружеството - жалбоподател представител не се явява. Не сочат нови доказателства.

Процесуалният представител на ДИТ - гр. Бургас оспорва жалбата, като неоснователна и моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление, като правилно и законосъобразно. Представя писмени и ангажира гласни доказателства. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът намира, че жалбата е подадена в срок пред надлежната инстанция, от лице, което има правен интерес и съдържа изискуемите по закон реквизити, поради което е процесуално допустима.

Като взе предвид исканията на жалбоподателя, събрания по делото доказателствен материал и като съобрази закона, настоящата инстанция намери за установено от фактическа и правна страна следното:

На 18.01.2023г., около 11:00 часа, служители в Дирекция „Инспекция по труда“ -

гр. Бургас, сред които и свид. М. Т., извършили проверка на място в обект, находящ се в гр.Н., к.к., хотел „П.“, при която констатирани, че дружеството-жалбоподател, в качеството на работодател, е допуснало Г.Н.Ч., ЕГН *****, на длъжност „работник подови облицовки и настилки“ да извършва трудова дейност - полагане на фаянс на първи етаж от хотела, преди да му бъде предоставено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ, заверено от ТД на НАП. Сочи се, че лицето собственоръчно е декларирало, че от 10.10.2022г. работи в „.....“ ЕООД и обекта, на длъжност „облицовчик“, с работно време от 08:00 часа до 17:00 часа, с два почивни дни седмично.

При проверката по документи е бил представен трудов договор, както и справка за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ, от които се установило, че на 17.01.2023г. „.....“ ЕООД сключило с Г.Н.Ч. трудов договор, за който била подадена справка към ТД на НАП на 18.01.2023г. в 11:57 часа.

За така установеното нарушение, на дружеството-жалбоподател е съставен АУАН, въз основа на който е издадено атакуваното пред настоящата инстанция наказателно постановление.

Съдът, в контекста на правомощията си по съдебен контрол, след като провери изцяло и служебно атакуваното наказателно постановление, без да се ограничава с обсъждане на посочените в жалбата доводи, съобрази следното:

Законът изисква изложените в акта и наказателното постановление обстоятелства, твърдения и обвинения да бъдат доказани от актосъставителя, респективно от административно-наказващия орган. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия. Не се установява наличието на съществени процесуални нарушения при съставянето на акта, съответно при издаване на атакуваното наказателно постановление. Изложените в акта за установяване на административното нарушение фактически констатации съответстват на тези в издаденото въз основа на него наказателно постановление.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от КТ работодателят е длъжен да предостави на работника или служителя преди постъпването му на работа екземпляр от сключения трудов договор, подписан от двете страни, и копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3, заверено от териториалната дирекция на Националната агенция за приходите. Съобразно ал. 2 на цитираната разпоредба работодателят няма право да допуска до работа работника или служителя, преди да му предостави документите по ал. 1.

Според § 1 от ДР към КТ „работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание /предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни/, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение.

Гореизложеното налага извод, че невръчването на който и да е от посочените в чл. 63, ал. 1 от КТ документи, е пречка за започване на полагане на труд по трудово правоотношение. Противното е основание за ангажиране на имуществената отговорност на работодателя.

От представените по делото писмени доказателства се обосновава извода, че лицето Г.Н.Ч. е пристигнал на труд в процесния обект преди да му е било връчено копие от уведомлението по чл. 62, ал. 3 от КТ. Установява се, че лицето е получило екземпляр от трудовия договор на 17.01.2023г., като справката към ТД на НАП е била подадена

на 18.01.2021г., 11:57 часа. В собственоръчно попълнена декларация лицето е декларирано, че работи в дружеството от 10.10.2022г., има сключен трудов договор и работното му време е с продължителност от 08:00 часа до 17:00 часа.

В показанията си пред съда свид. Т. установява, че на процесните дата и час, съвместно с колегите □, извършили проверка в хотел „П.“, в който се извършвали СМР - полагане на фаянс. Установили десет работещи за жалбоподателя лица, като на дружеството била връчена призовка за представяне на документи в ДИТ - Бургас. От документите се констатирало, че три от установените в обекта лица, сред които и Георги Чорлов, били допуснати до работа преди трудовите им договори да са били регистрирани в НАП.

Предвид изложеното съдът намира, че дружеството-жалбоподател от обективна страна е извършило нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ, като е допуснало до работа лицето преди да му е било предоставено копие от уведомлението, което от своя страна е регистрирано едва след извършване на проверката на служителите на ДИТ - Бургас. С оглед на това, съдът счита, че законосъобразно е ангажирана имуществената отговорност на дружеството.

Съдът счита, че при издаване на наказателното постановление не са допуснати нарушения на материалния закон и процесуалните правила. Не може да се приеме, че нарушението представлява маловажен случай по арг. на чл. 415в, ал. 2 от КТ.

Съгласно разпоредбата на чл. 414, ал. 3 от КТ имуществената санкция за работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. който наруши разпоредбите на [чл. 61, ал. 1](#), [чл. 62, ал. 1 или 3](#) и [чл. 63, ал. 1 или 2](#), се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв., за всяко отделно нарушение. Независимо от горното съдът намира, че имуществената санкция в размер на 2000 лева, наложена на основание чл. 414, ал. 3 от КТ, макар и в рамките на закона, е необосновано завишена. Ето защо съдът счита, че е налице основание за изменение на наказателното постановление, в частта му досежно размера на наложената имуществена санкция на дружеството, като я определя в нейния минимално определен размер - 1500 лева, в който размер имуществената санкция би била съответна на допуснатото нарушение и би постигнала целите, залегнали в чл. 12 от ЗАНН.

С оглед на този резултат по спора и предвид искането на процесуалния представител на наказващия орган, в полза на ДИТ - Бургас следва да се присъдят направените разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 37 от ЗПП, съобразно изменения размер на имуществената санкция, а именно в размер на 110 лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Н.ският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 02-2300048 от 31.03.2023г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. Бургас, с което на основание чл.

416, ал. 5 от КТ вр. чл. 414, ал. 3 от КТ, на „.....“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. А., ул. „Ч.“ № 2, представлявано от И. Н. Т., е наложено административно наказание - имуществена санкция в размер на 2000 лева /две хиляди лева/, за административно нарушение по чл. 63, ал. 2 от КТ, като **НАМАЛЯВА** размера на наложената имуществена санкция на **1500 лева** /хиляда и петстотин лева/.

ОСЪЖДА „.....“ ЕООД, ЕИК, със седалище и адрес на управление: гр. А., ул. „Ч.“ № 2, представлявано от И. Н. Т., да **заплати** на Дирекция „Инспекция по труда“ - гр. Бургас, сумата в размер на **110 лева** /сто и десет лева/, представляващи направените разноси за юрисконсултско възнаграждение, съобразно изменения размер на имуществената санкция.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Административен съд - Бургас.

Съдия при Районен съд – Н.: _____